

La literatura nua

El bisbalenc Xavier Lloveras ha publicat, dins la col·lecció Josep Pla de la Diputació de Girona, una petita meravella: El mirall dels llibres. Lloveras ha estat vinculat al món de la literatura des de múltiples vessants: com a llibreter, com a corrector, com a crític, com a traductor, i també com a poeta. Segurament aquesta diversitat –diguem-ne laboral– li ha donat una visió molt àmplia i matisada de la literatura. El mirall dels llibres és una obra penetrant, lúcida, allunyada dels prejudicis i els tòpics, plena de subtileses i descobriments; és, en definitiva, l'obra d'un lector perspicaç i lliure. Per les seves pàgines desfilen, entre molts d'altres, Baudelaire, T.S. Eliot, Proust, Cohen, Eco, Gide, Duras, Kundera o Modiano, i no tots en surten ben parats, perquè Lloveras també sap destapar les trampes i els paranys de la literatura. La nostra, de literatura, hi està representada amb autors com Blai Bonet, Gabriel Ferrater, Albert Roig, Josep Pla, Quim Monzó o Llorenç de Villalonga.

No sempre comparteixo els comentaris i judicis de Xavier Lloveras, però sí que hi coincideixo molt sovint, i fins i tot quan no hi combrego, em fan replantejar alguns estereotips sobre certs autors i també m'ajuden a apropar-me a la literatura des d'una posició menys encarcerada i «oficial». M'interessa especialment la part dedicada a Mercè Rodoreda («el millor prosista de la literatura catalana») i com ens mostra alguns dels canvis que l'autora va fer a l'única novel·la de joventut que va voler salvar: Aloma. Entre la primera i la segona versió de la novel·la han passat trenta anys i les modificacions són, tal com afirma Lloveras, tota una lliçó d'estil perquè Rodoreda «va fer de la senzillesa treballadíssima la base de la seva obra».

I deixo per al final tres dels poetes que més m'apassionen, en aquest ordre: Vinyoli, Foix i Riba. Tres poetes que, a més, van tenir una relació estreta. En el cas de Riba i Vinyoli m'atreviria a dir que gairebé va ser una relació paterno-filial, de mestre a deixeble. Pel que fa a Foix i Vinyoli, es van cartejar i es van dedicar poemes l'un a l'altre. Per bé que Vinyoli només apareix a El mirall dels llibres de manera tangencial, puc intuir que Lloveras el considera un poeta d'alta volada. Riba i Foix, hi són tractats de forma més profunda i reveladora, amb especial atenció a l'evolució de la seva obra. De J.V. Foix en diu, ras i curt, que és «un dels quatre o cinc poetes més importants d'Europa del segle XX». No hi puc estar més d'acord.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/23/literatura-nua/858133.html?utm_source=rss